

Життя як пошук

Володимирові Осипчуку — 65

Микола ТКАЧ

Здавалось би — що людині треба? Маєш сім'ю, гарну роботу, можливість кар'єрного зростання... Але ж — ні. То не для всіх. Для одержимих, диваків і поетів цього замало. Вони постійно націлені на пошук, на відкриття, на осмислення досі ніким не осмисленої суті людського існування — кореня і крони буття світу. І то незалежно: чи ти — фізик, чи агроном, чи просто поет. Шляхи цього пошуку у кожного свої. І то завичай часто непередбачувані, сумбурні. Але мусимо зауважити, що жоден із правильних і рівних, сиріч — пересічних, митців чи науковців не досяг жодного художнього вияву і не зробив жодного наукового відкриття. Бо ж істинне лежить поза межами понятійних сприйняттів і окреслень, воно потребує неадекватного — інтуїтивно-чуттєвого, образного та асоціативного проникнення в потаємні глибини світу. І тому для пересічної людини це часто видається дивним та химерним. Воно не вкладається в суспільні стереотипи.

Володимир Осипчук (тепер уже Осипчук-Скоровода) прийшов до поезії й науки з київської заповіданої землі. Народився він у селі Селезнівка Сквирського району в родині сільських інтелігентів. За його словами, батьки мали незакінчену вищу освіту: Семен Левкович Осипчук навчався в Одеському фінінституті, Галина Федорівна Матвієнко вивчала історію в Кременецькому педінституті. Володя закінчив Тарашанську середню школу-інтернат із золотою медаллю. Далі був механіко-математичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, 1980 року заочно закінчив радіофізичний факультет Шевченкового університету за спеціальністю «лазерна техніка», 17 років працював інженером-дослідником теоретичного відділу на заводі «Арсенал». Але онтологічно у ньому жило слово та генетичне відчуття свого українського кореня. Воно і покликала його на новий шлях.

Спочатку Володя став відвідувати літ-студію на заводі «Арсенал», а на початку бурхливих 1990-х років повністю пориває з інженерно-дослідницькою роботою і віддається творчим пошукам в літературі, археології та історії рідного краю. Він всерйоз і надовго заглиблюється у витоки української писемності й культури. Береться за дослідження давніх пам'яток рідної культури, зокрема «Слова о полку Ігоревім» та «Велесової книги». І, попри всі сумбурності та карколомності, досягає неабияких успіхів. У нього виходять книги

«Вістина» (1996), «О милий Боже України» (2006), «Устань у Сварзі» (2008), «Гора Ора» (2011), «Воля Перуна» (2012).

Але першою була книга поезій «Дерево Роду» (1990). Впродовж останніх років Осипчук-Скоровода плідно працює з композитором Володимиром Ілемським та провідними українськими співаками (Василь Волощук (є вже сім пісень — ціла програма), Віталій Білоножко, Василь Бокоч, Олександр Василенко) над створенням ліричних пісень. Підготував книгу нових поезій «Родень», має комп'ютерний рукопис 8-книжки «Український абсолют». Тож успіхів тобі, друже, у твої 65! З роси й води!

Володимир ОСИПЧУК

Сонети з книги вибраних поезій «Родень»

86 ВІДКРИТТЯ ЧАШІ БРАХМИ — ЖІНОЧОГО ЧАСУ, або Зцілення Чорною Тишею, або Боги й чуття поєднані!

Віща Владь Наше Єдине є — се: Хорс та Перунь, Яро, Купалва, Лад та Дажбо. Мечь Меча, Нова, Арійсько-Роуська!

Час струменить як Вирій Черепахи. Де Чаша Брахми — Свій Жіночий Час — Вже переповнена! Потрібен Брахман, Що виявить злощастя й щастя Свасть.

Боги й чуття поєднані. Стихії Зійшлися до єдинорідних рук. Се Перуниця в животворній дії, Є Мати ЯРО — Яроматів Лук!
Перун — се Очі. Смак чумачить Яро. Дажбог шанує Абсолютний слух. Великий Хорс інтуїтивно й прямо З Купайлом чистить дотиками блуд. О нюх від Ладо і Вода Живлюща — Дарують Волю! — Чесна Її невмиРуча!
04.10.12

64 ВІДКРИТТЯ НЕБИЛОНУ — БІЛОГО ІНДОКИЇВА

Чурлен Стяг, Біла Хоругва, Чурлена Чолка, Срібрене Стфужіє храброму Святославличу!.. Дремлеть в полі Ольгове (ВсеВоложе) Хоробрее Гніздо, Далече залетіло! Небилон! Обиді породжено! Ні соколу, ні кречету, ні тобі, чорний вороне, поганій Половчине!

Пізнай себе в Добу ПереЖивань! Коли в тобі тисячолітня битва, Як Волі і Сваволя всіх надбань Пролляля Кров Небес в природних ритмах! *Боги ридують СЛОВОМ у тобі І дійсна, невідома Україна Вивершує Великом Хорсом Біг, — В Гіршнім Небі День встає — Раїна!* Твій ИндоКиїв — щирий Білояр, Як Свичай та Обичай від Обиди — Сварожі Луки многоликих Сварг, **Дає по Небилону Голим бігти!** О ГолГора! О 240 кроків — В мені вже 300 Золотих пророків!
29.10.10

ЖИТТЯ ЯК ПОШУК НЕБИЛОНУ

Се Небилон! У глибині-Каяла! Каяла — Серединна Україна. Час Оживання-Зцілення. Пратяма, Коли Самовсвідомлення Раїна!..

Се Кам'янка, Червоная Поляна, Пора вернути Диво України. Час наполегливо, рішуче й прямо Збагнути Землі Дивом СвоєРідні!
26.10.14

ЖИТТЯ В РЯДКУ

Конопляні
горішки

Микола ПЕТРЕНКО

ДОМАГАЙТЕСЯ ПРАВА Нести свого хреста — Без того Життєві цінності знекровлюються.

БУТИ ЩИРИМ — Це небесне благо, Що аж пече під грудьми, — Дарма, що в багатьох Немає такої потреби.

ДУБЛІКАТ КЛЮЧІВ Від рідної хати Взяв із собою в далекі мандри. Досі ношу, досі...

Я, ХТО ПЕРЕЖИВ ГОЛОДОМОР, Стверджую: Це велика мужність Мовчки гинути від голоду, Це велика мужність!..

ОТОЖ НЕ РЕМСТВУЙТЕ — Найтяжчого хреста Завдав собі на плечі Не тхось — а сатана...

НАШЕ ЩАСТЯ Наче віддане В руки ворогу: Постійно мусимо виборювати, Постійно мусимо викрадати.

КОЛИ БОГИ Приймають людську подобу — Стає лячно: Чого ще їм, чого?..

А ЯК БУТИ ІЗ ТИМИ, Які при слові «Свобода» Відчувають на ший ярмо?..

НЕ ОДНОМУ Ж МЕНІ Випадало Котити на гору Сізіфів камінь.

І щоразу він скочувався вниз — Але не в безодню...

ДЕРЕВО, На якому повісився Юда, — Чому воно Тремтить досі?

НЕ ДО ВИКОНАННЯ Жодним найщирішим боговіруючим — Помити ноги жебракові.

ЩЕ СКІЛЬКИСЬ ТАМ РАЗ Доля дасть тобі ляпаса — І ти вже не будеш поетом, Будеш критиком.

ВІРШІ — Це як делікатесні Японські рибки: Одна із сотні Для когось отруйна.

НА ЗЛОБУ ДНЯ

Роман ЛЮБАРСЬКИЙ

***

Багнети ваші — у багні,
А на броні — криваві зорі.
Ваш імператор а рїогі
Помер на білому коні.

Колись ви нам були братами,
Але йому — завжди рабами,
Щоб стати м'ясом на війні.
Ви йшли сюди не для пісень,
А запускати «Смерчі» й «Гради».

Візьміть назад свої снаряди,
Ні Бог, ні Сахаров, ні Мень —
Нехай вам смерть сама зарадить,
Кому молитися в цей день.

P. S.
Надокучати не беруся
Вільним словом, але озвусь:
Вам не зватися більше Руссю,
Бо існує лиш Київська Русь!

м. Кіровоград